

ВЛАСТ

МИСТИКА

ХАНС УЛРИХ ФОН КРАНЦ

АНЕНЕРБЕ

ТЪМНАТА ТАЙНА НА
ТРЕТИЯ РАЙХ

Издателство
 ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

ТАЙНИТЕ НА ТРЕТИЯ РАЙХ

Автор: Ханс Улрих фон Кранц

Превод: Лиляна Мандаджиева

Издателство „Паритет“, София

256 стр.

Второ преработено и допълнено издание на български език. Първото издание на книгата е под заглавие: „Тайните на третия райх...АНЕНЕРБЕ“ – секретният проект на Хитлер.“

© Ганс Улрих фон Кранц

Книгата разглежда дейността на мистериозната организация „Аненербе“ – „наследството на предците“. Въз основа на многобройни документи авторът възстановява мистичната доктрина на СС и „охранителните отряди“ на нацистката партия. Арийският мит се превръща в държавна идеология на Третия райх. Той обяснява миналото, променя настоящето и предсказва бъдещето. Първоначалната чистота на свръхчовека се разбира от идеолозите на Третия райх изключително като расова чистота. С нея се свързват силата на древните герои и техните магически способности. Арийският расизъм на нацистите е подкрепен от псевдонаучни заключения, претендиращи за абсолютно покритие на всички области на живота и държавните структури. Именно този налудничав мит, превърнал се в реалност, довежда Германия до най-тежката катастрофа в нейната история.

**ЗА ПОКУПКИ НА КНИГИ ОТ WWW.PARITETBG.COM
ПОЛУЧАВАТЕ 20% ОТСТЪПКА**

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-497-5

УВОД

Според някои изследователи на древната митология, в далечни времена германците са притежавали познания, които са им позволявали да разгадават тайните на природата. Човекът и околният свят представляват едно цяло, което му придава магическа власт над тях. Това състояние определя истинската природа на човека и способността му да твори наравно с природните стихии, но в същото време да притежава нещо по-голямо от индивидуалността, присъща на човешката душа.

Расата на арийците – предците на германските племена, за идеолозите е онзи източник, от който може да се „черпи вдъхновение“ и който се разглежда като убедителен пример за непогрешимост. Смята се, че обичаите на този народ оцеляват в тайни общества, които се противопоставят на деградацията на човечеството и съхраняват древните знания и традиции. Те могат да бъдат възприети чрез връщане назад във времето, приближавайки германците до този първообраз.

Друг източник на духовни сили ръководителите на Третия райх откриват в лицето на древните богове и използването на древната символика, с цел да се привлече тяхната сила и подкрепа. Основният бог на германците е Вотан, магьосник и чудотворец, на чието рамо седи орел – символ на властта. Орелът е птица и върховен бог на древните гърци и се използва за отъждествяването на Херкулес с древния арийски герой, а страната Хиперборея – с прародината на арийците.

Фашистката империя на Хитлер влиза в историята под името Третият райх. Дали е случайно или има някакъв друг смисъл освен този, който е официално популяризиран? Преди всичко от историческа гледна точка това име подчертава приемствеността между историята и културата на Германия. Третият райх не е възникнал от нулата: той продължава традициите на предишните два.

Такъв е тайният смисъл на действията на лидерите на Третия райх, които твърдо вярват в изконното си превъзходство над всички човешки същества в целия свят.

СКРОМНОТО ОБАЯНИЕ НА НАУКАТА

КАК ЗАПОЧНА ВСИЧКО...

Малко преди смъртта на баща ми намерих в бюрото му изрезка от вестник. Написаното беше на немски език, което, впрочем, не беше пречка за мен; немски и испански владее еднакво добре. Статията беше озаглавена „Руските секретни архиви“. В нея се разказваше за това, че лидерът на Съветския съюз Горбачов разрешил да се отворят засекретените документи, някога иззети и изнесени от Германия. Няколко реда бяха подчертани с червено:

Сред секретните фондове има документи, които се отнасят за дейността на държавните органи и спецслужбите на Третия райх. Има и съвсем странни фондове. Когато през 1945 година Червената армия успешно настъпвала в Долна Силезия, руски десантчици завзели старинния замък Алтан. Нападението се оказало неочаквано за обитателите му – есесовци с високи чинове, които тъкмо се канели да изнесат от замъка някакви книжа. Не им стигнали само няколко часа да свършат това. Руските войници взели книжата със себе си. Отначало помислили, че

това са военни планове или чертежи на секретна техника. Но не – текстовете на документите напомняли страници от някакъв фантастичен роман. Ставало дума за окултни науки, за магическа психология; там се намирали протоколите на масонски ложи и информация за тайни общества, изследвания на загадъчната тибетска страна Шамбала и на не по-малко тайнствения институт „Аненербе“. Документите незабавно били засекретени и комунистите дълги години ги съхранявали в тайните си архиви. Днес в Русия се провежда перестройка и вратите на архивите са широко отворени. Скоро първите изследователи ще могат да се докоснат до тези сензационни материали.

Както вече стана дума, през свободното си време изучавах историята на Третия райх и можех да се похваля с доста обширни познания. При все това за никакви окултни занимания на нацистката върхушка не ми беше известно. Тогава мислех, че това е било неизвестно и на моя баща и затова не му задавах никакви въпроси. За което сега много съжалявам – може би последните ми разследвания щяха да вървят по-бързо.

Но предчувствайки интересната тема, незабавно започнах да проучвам всичко, което можеше да има отношение към нея. Не отведнъж, не веднага започнаха да ми попадат отделни факти, случайни споменавания, откъси от важна информация. Имах усещането, че някой е разкъсал куп документи на малки късчета и ги е разхвърлял в гората, а аз се опитвах да ги събера. Но трудностите само ме пришпорваха. Впрочем не знам как би завършила дилетантската ми идея, ако не беше находката на чардака на нашия дом след смъртта на баща ми.

И сега, когато пиша тези редове, той стои пред мен – този стар, олющен сейф, произведен от фирмата „Манесман“ през 1936 година. За тези години бях свикнал с

вида му. Спомням си, когато за първи път го отворих и взех в ръцете си дебелия папки с документи. Най-отгоре лежах няколко досиета. Бях учуден – защо му е трябвало на баща ми толкова години да пази сведения за отдавна умрели хора, вероятно нямащи никакво отношение към него?

И едва после, след като се задълбочих в четене на написаните на машина редове, разбрах. Тези хора са били пряко свързани не само със съдбата на моя баща, но и със съдбата на цяла Германия и на целия свят. Защото именно те – волю или неволю – са били учители на Адолф Хитлер.

През изминалите години узнах за тях много нови неща, които липсваха в досиетата на моя баща. Източниците на информация няма да разкривам – някои сведения са получени по не съвсем редовен начин, други са ми предадени при условие да пазя най-строга тайна. И така, ще започна с първия от тях, когото в кръговете на тайнствения институт „Аненербе“, или „Наследството на предците“, наричали предтеча.

ПРЕДТЕЧАТА

Йорг Ланц фон Либенфел (във всеки случай така този човек наричал себе си) дошъл на този свят, според собствените му думи, в Месина на 1 май 1872 година. Детските му години са покрити с мрака на неизвестността. Съдейки по всичко, Ланц сам е унищожавал свидетелствата за истинското си минало, замествайки ги с красива измислица. Впрочем някои неща от разказите му все пак били истина.

В частност, става дума за интереса му към Средновековието. От ранни години Ланц се увличал от рицарски романи, пленявала го суровата мощ на духовно-рицарските ордени. Именно тях той смятал за духовен елит на тогавашното общество. Според собственото му признание на първо място за него винаги бил орденът на тамплиерите⁴, чиято история той знаел отлично. Още повече, че тази история действително съдържала немалко вълнуващи страници. Орденът, основан в епохата на Кръстоносните походи за защита на Гроба Господен в Йерусалим, за кратко време станал „държава в държавата“, натрупал огромни богатства и активно се намесвал в европейската политика. Покрай всичко останало тамплиерите основали собствени научни центрове, където активно се занимавали с астрология, магия и прочие забранени науки. Така орденът на тамплиерите, отначало оръдие на римския папа, започнал да представлява опасност за него – впрочем както и за много крале в тогавашна Европа. Тези сили, след като се обединили, обаче, нанесли мощен удар на ордена, арестувайки наведнъж цялата му върхушка по обвинение в магьосничество и ерес. Орденът бил унищожен, но никой никога не успял да

---

⁴ Орденът на Тамплиерите („Рицарите на храма“, или „Бедните рицари на Исус Христос“) е названието на един от християнските военни ордени, възникнали след Първия кръстоносен поход. Целите му били да защитава новото кралство Йерусалим от враждебните мюсюлмански съседи и да се грижи за безопасността на християнските поклонници. С течение на времето орденът се превърнал в мощна икономическа и политическа структура със значително влияние над коронованите глави в средновековна Европа. Тамплиерите били добре организирани и бързо се превърнали във водеща сила в международната политика през епохата на Кръстоносните походи. Бел. прев.

открие нито богатствата, нито хранилищата на неговите знания. Тези скрити съкровища вълнували ума на малкия Ланц, подтиквайки го да измисля романтичното си минало.

Така, според собствените му думи, той бил син на барон Йохан Ланц фон Либенфелц, представител на старо швабско семейство, чиито корени се отнасяли към XV век. Основателят на това семейство стремително се издигнал от прост бръснар благодарение на самоотвержената си служба на германския император. Тази традиция продължили неговите потомци; всички Либенфелц така или иначе се посветили на военна или духовна служба. А почти всички жени от рода в продължение на много векове ставали абатиси в различни немски манастири. Вероятно именно заради това родът твърде бързо угаснал – от края на XVIII век не намерих нито едно сведение за Либенфелц. Затова вероятно е знаел и Ланц, който по такъв начин можел безнаказано да си присвои родовите предци. Може би отначало това е било само игра, която самият той скоро започнал да възприема сериозно.

Кой в действителност е бил той? Адолф Йозеф Ланц се родил през 1874 година в едно от предградията на Виена. Баща му бил учител по история и оказал огромно влияние на мирогледа на сина си. Успях да открия свидетелство на един негов познат, който твърдеше, че Ланц-старши бил ярък привърженик на великогерманската идея и отдавал голямо значение на славното минало на немския народ. На стените в дома му висели хералдични щитове и старинно оръжие. Именно в такава обстановка раснал младият Адолф Йозеф. Но ако за бащата всичко това било не повече от увлечение, синът възприемал рицарската романтика напълно сериозно и отишъл далеч зад пределите, до които неговите родители

ли искали да заложат романтичните му наклонности. В семейството назрявал сериозен конфликт, който се разrazil през 1893 година. Младият Ланц, скъсвайки отношенията си със своя баща, влязъл в ордена на цистерцианците⁵ под името брат Георг.

Цистерцианският орден е един от малкото средновековни ордени, просъществували до наши дни. Той не е много известен сред широките кръгове (за разлика, например, от йезуитите или прословутия „Опус Деи“⁶), но е твърде влиятелен. Дълголетието му обуславяли две обстоятелства: първо, твърде суровият устав, който не бил променян от XII век, и, второ, откъснатостта от светските дела и извънредно мирният му характер. Последното малко устройвало Ланц, но изборът не бил голям. И той, потапяйки се в атмосферата на своите любими рицарски романи, със завидно усърдие започнал да гради духовната си кариера.

---

⁵ **Цистерциански орден** – католически монашески орден, основан от Св. Робер Молемски – Цистерциум в Бургундия, Франция. Робер бил потомък на знатен шампански род, постъпил на младини в бенедиктинския орден. През 1098 основал манастира Цистерциум, а с него и ордена. Първоначално голямата строгост на цистерцианците препятствала привличането на голям брой привърженици, но след като през 1112 година в ордена постъпил Св. Бернар от Клерво, броят на членовете рязко се увеличил и станал един от най-големите католически ордени. Към 1200 година броят на цистерцианските манастири вече бил около 2000 (Франция, Германия, Великобритания, Испания, Италия и Унгария). Поради голямото влияние на Св. Бернар върху ордена и до днес неговите членове често са наричани и *бернардинци*. Бел. прев.

⁶ „**Опус Деи**“ (в буквален превод – „Божие дело“) е лична прелатура, институция на Католическата църква. Основана е през 1928 г. от св. Хосемария Ескриба де Балагуер (1902-1975) – испански свещеник, канонизиран от Папа Йоан Павел II през 2002 г. Бел. прев.

През първите години от пребиваването си в ордена Ланц се представил откъм най-добрата си страна. Успях да открия в манастирските архиви характеристика, която му дал игуменът:

.Сред останалите послушници този се отличава със своето усърдие и вяра. Свято почита нашия устав, понеже счита всяко слово в него за вдъхновение от Бога. Най-ценното в този млад човек е това, че е съвършено защитен от всички вредни влияния на времето; той вижда себе си влияещ в Йерусалим начело на победоносна кръстоносна армия. Тези мечти не са опасни, понеже по такъв начин той става един от рицарите на нашата църква, рицари, които толкова ни липсват в днешния атеистичен век. Развитият интелект на този юноша ни кара да лелеем най-светли надежди за неговото бъдеще. Той има всички дадености да стане един от онези, с които се гордее нашата църква.

През 1897 година Ланц се подстригал за монах, а през следващата започнал да преподава в духовната семинария. Той не само учил, но и се учил: в манастира на Светия Кръст, както било през Средните векове, работели забележителни учени. Например Нивард Шлегел, специалист по ранна библейска история, който оказал на юношата огромно влияние, или Аксел Франц, един от най-добрите историци-медиевисти⁷, на когото младият брат Георг станал любим ученик. Тяхното общуване било толкова близко, че някои (впрочем, смятам, без всякакви реални основания) ги подозирали в хомосексуална връзка.

През това време името на Ланц постепенно станало известно в научния свят. Отначало той се занимавал с

---

⁷ **Медиевистиката** е клон на историческата наука, занимаващ се с изследване на Средновековието. **Медиевист** – който се специализира в средновековни изследвания. Бел. прев.

историята на самото абатство – твърде плодотворна тема и още неразработвана от учените. Трудовете по история на древния манастир, принадлежащи на неговото перо, се появявали в различни научни списания. Според някои сведения Ланц успял дори да подготви за издаване книга, посветена на този сюжет. Но тя така и не видяла бял свят. През 1899 година Ланц се отказал от обета и напуснал абатството.

Какво се случило? Работата била там, че Ланц, увличайки се по старозаветните сказания, изпитвал все по-голямо отвращение от изобразяваните там хора, постоянно съгрешаващи и отговарящи на злото със зло. На всяка страница на Библията тези хора творели зло, държали се като диви животни. Постепенно Ланц започнал да се замисля за природата на злото у човека и се заел да изучава в допълнение към всичко останало и антропология. Манастирското началство на първо време поощрявало тези занятия. Но само на първо. Докато не станало известно до какви изводи стигнал младият и ревностен монах.

А тези изводи били прости. На страниците на Стария Завет действали евреи, които били достойни само за презрение. А християните били хора с европейска култура, от европейски расов тип. След като прочел наличната литература по този въпрос, Ланц определил характерните черти на този тип – светла кожа и коса, сини очи. Накратко, ставало дума за прословутата арийска раса⁸. Именно тя се явявала носител на добро, при това поради вътрешната си природа, независимо от религия-

---

⁸ **Арийска раса** – предполагаемо подразделение на европейската раса, обединяващо народите, говорещи индоевропейски езици. Арийци е самоназванието на древните индо-ирански народи и се приема за синоним на индо-европейци. Думата произхожда от „*айрия*“ на санскрит и означава „благороден“. Бел. прев.

та. А негрите, азиатците, евреите – били възплъщение на злото. И дори да приемат християнството, това нищо нямало да промени в тяхната тъмна природа.

Тези твърдения по своята същност били ерес. Наставниците отначало се опитвали да посочат на Георг пътя на истината, но той вече бил завладян от собствената си идея. Нещо повече, препрочитайки древния устав на цистерцианския орден, Ланц открил в него някои места, кореспондиращи с неговите идеи. И сега в очите на младия човек не той изглеждал еретик и отстъпник, а всички останали братя – предатели, които били извратили изначалните постулати на ордена. В досието, събрано от моя баща, открих стар лист хартия, на който с ръката на Ланц бяха записани негови мисли по този въпрос.

Цистерцианското братство е било създадено с голяма цел – да пази арийската раса като избрана от Христа. То трябвало да противодейства на опитите на тъмнокожите да проникнат в лоното на християнството и да се смесят с нас, унищожавайки рода ни. През вековете то е стояло на стража на своите идеали. Но нищо не е вечно и днес братството се прероди. Очевидно агентите на врага все пак са проникнали в неговите среди. Братството подлежи на преграждане.

Мисълта да основе свой, нов монашески орден щял да преследва Ланц през целия му живот. А засега, връщайки се към светския си живот, временно отхвърлил духовните занимания и се посветил на науката. Получил няколко патента за изобретения, имал публикации в сериозни научни списания. През 1902 година станал доктор на науките. Той, както и преди, се занимавал със старозаветна история и веднъж, изучавайки асирийските надписи, дошъл до невероятно откритие.

Още през 1848 година английският ориентолог Остин Хенри намерил при разкопки два обелиска, на които били изобразени асирийци със странни митични животни от неизвестен вид. Клинописът⁹ съобщавал, че тези животни крал Мюсри изпратил на Ашурбанипал II в знак на уважение. По-нататък следвало пояснение, че владиката на Асирия развъждал тези животни в зоологическата градина на Калах.

Какви били тези животни? Ланц дълго се вглеждал в репродукцията на плочките. А после разбрал: това били пигмеи! Значи още от древността на Земята са съществували две раси: хора-арийци и човекоподобни пигмеи. Евреите, негрите, азиатците били резултат от престъпно кръвосмешение на тези две раси, от което, впрочем, са пострадали и съвременните европейци.

Темата за кръвосмешението Ланц разглеждал с особен интерес. Очевидно годините, прекарани в манастира, си казвали своето. За потвърждаване на изводите си Ланц вземал материали отвсякъде – от старозаветните библейски текстове до най-новите открития на антропологията. Широкият, но повърхностен кръгозор изиграл тук най-печална роля. Сексуалната разпуснатост на арийските жени, смятал Ленц, довела до израждане на расата; докато мъжете ходели на лов и търсели храна, жените се отдавали на разврат. Оттук, според него, произхождал библейският мит за Адам и Ева.

---

⁹ **Клинописът** е едно от най-ранните познати форми на писмено изразяване. Създаден е от шумерите приблизително около 3000 години преди Христа и отначало представлявал система от пиктографи (изображения, рисунки). През годините, пикторалното писмо станало по-опростено и по-абстрактно. Клинописът бил записван върху глинени плочки, върху които символите били рисувани с тръстика, наречена **стилус**. Бел. прев.

Изводите си Ланц подробно обосновал в книгата „Тезозология, или Гримасите на Содом и Електронът на Боговете“. Днес нейните основни положения ни се струват глупост, но в навечерието на миналия век, когато едва ли не всеки ден светът бил разтърсван от нови открития, хората били готови да вярват в най-невероятни неща. Още повече, че всички тези открития Ланц старателно преплитал със своята теория. В частност, той подарил боговете с органи, които приемали рентгенови лъчи и радиосигнали; именно в това била тайната на тяхното всемогъщество и телепатичните им способности. Арийците също притежавали подобни способности, но ги загубили в резултат на престъпното кръвосмешение. Последен истински ариец бил Христос – с това се обяснявали и неговите чудеса.

Нима времето на арийците е отминало завинаги? Не, човечеството още можело да възобнови своето движение нагоре по еволюционната стълба, уверявал Ланц. За тази цел трябвало да се откажем от всички еврейски религии, да се отделят „белите“ потомци на арийците от „цветните“ потомци на пигмеите и да се забранят смесените бракове. А още по-добре – изобщо да се стерилизират. Непълноценните хора да се принасят в жертва на боговете, а евреите...къде ли...в Мадагаскар, може би, да се изпратят?

Разделението на избрани и всички останали трябвало да се запази и вътре в бялата раса. Никакъв социализъм, никаква еманципация, всичко това било измислица на злобните пигмеи! Жената трябвало да запази подчиненото си положение, в обществото трябвало да господстват същите закони като в живата природа. Само тогава механизмите, които осигурявали еволюцията – естествен и полов подбор – щели да заработят отново. Ланц, както и много негови съвременници, разбирал уче-

нието на Дарвин в буквалния смисъл на думата и предлагал да се развъждат хора, както се развъждат ценни породи кучета.

Да спрем за малко и да се попитаме: какво ви напомня това? Та това са в чист вид основните черти на хитлеровото учение! Въпреки че Хитлер никъде не се позовавал на Либенфелс (има си хас, та той приписвал на себе си авторството на всички тези идеи), за полубезумния идеолог в средите на СС всички знаели. Именно затова го наричали Предтеча, а в закритите изследователски институти учредили премия на името на Либенфелс, която се давала на най-отличилите се учени и представлявала неголям лек автомобил. Всъщност по този начин моят баща беше получил първата си кола.

Впрочем да се върнем към Ланц. Писането на книги било не кулминацията, а само началото на неговия път. Следващата му идея била основаването на орден, който трябвало да представя на света светлината на неговото учение. За да придаде на себе си (и на ордена) по-голяма тежест, през 1903 година приел фамилията фон Либенфелс, измислил романтична история на своя живот и създал около себе си ореол на романтична тайнственост. Към този момент не поддържал никакви отношения с родителите си.

През 1905 година орденът бил основан. Либенфелс не умувал над наименованието му, кръщавайки своята рожба „Новите тамплиери“. Едновременно с това започнал да издава списание под названието „Остара“, което имало твърде голям тираж. Ланц смятал своя орден за пряко продължение на делото на рицарите на Храма (които за по-голяма убедителност отъждествявал с легендарните рицари на Чашата на Свещения Граал). В изображението на Либенфелс тамплиерите се превръщали в безстрашни мисионери, борци срещу расовото кръвос-